उन्नतः। एतदनुष्ठानेन वंशस्थानीयस्य विषुवतः प्रत्युत्तब्धे प्रातिस्विका प्रोन्नतबन्धनाय भवति। ग्रहाणाञ्चैन्द्रवायव्याग्नेय्यत्वं परित्यज्य शुक्राग्रत्वानुष्ठानेन सयत्वं भवति। षिञ् बन्धने इत्यस्माद्धातोरुत्पन्नः सयशब्दः। शुक्राग्रग्रहसामर्थ्येन दृढबन्धनं भवतीति भावः॥

अथ तस्मिन् पशुविशेषमभिग्राह्य विशेषञ्च क्रमेण विधत्ते। "सौर्य्य एतदहः पशुरालभ्यते। सौर्य्येऽतिग्राह्यो गृह्यते। अहरेव रूपेण समर्द्धयन्ति। अथो अह्न एवैष बलिर्हियते" इति। एतस्मिन्विषुवत्यह्नि सूर्य्यदेवताकः पशुरालभनीयः। अतिग्राह्यश्च सूर्य्यदेवताको ग्रहीतव्यः। तथा सति दिवाकीर्त्यस्याह्नः सूर्य्यसम्बन्धेन रूपं मृद्धं भवति। अपि चैतस्याह्नः सूर्य्यसम्बन्धरूप एव बलिः पूजा कृता भवति॥

विषुवद्दिनगतामतिग्राह्यसङ्ख्यां प्रशंसति। "सप्तैतदहरतिग्राह्या गृह्यन्ते[२]। सप्त वै शीर्षण्याः प्राणाः। असावादित्यः शिरः प्रजानाम्। शीर्षन्नेव प्रजानां प्राणान् विदधाति। तस्मात्सप्तशीर्षन् प्राणाः" इति। परःसामसम्बन्धिनः अङ्गुलौषधीभ्य इत्यादिमन्त्रसाध्याः पराञ्चोऽर्वाञ्चश्चातिग्राह्याः षट्सङ्ख्या विषुवति विहिताः। तेषां मध्ये सौर्य्य एक एवमेते सप्तसङ्ख्याकाः शिरोगतच्छिद्रवर्त्तिनश्च प्राणाः सप्त मध्यातिग्राह्यस्य देव आदित्यः ऊर्द्ध्ववर्त्तित्वात् प्रजानां शिरःस्थानीयः। तथा सति प्रजानां शिरस्येव प्राणाः स्थापिता भवन्ति। तस्माल्लोके सर्व्वत्र शिरसि सप्त प्राणा दृश्यन्ते॥